

Αιτωλοακαρνανίας Δαμασκηνός: «Η αληθινή δύναμη και η μοναδική ελπίδα αλλαγής του κόσμου είναι ο Σταυρός του Κυρίου»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Με την Ακολουθία του Μεθέορτου Αρχιερατικού Εσπερινού και την Ιερά Λιτανεία της Εικόνας των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης κορυφώθηκαν στον Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Αγρινίου οι λατρευτικές και εορταστικές εκδηλώσεις επί τη μνήμη των Αγίων Θεοστέπτων Βασιλέων και Ισαποστόλων, την Τρίτη 21 Μαΐου 2024.

“Κάθε στιγμή, σε κάθε περίπτωση, σε κάθε δυσκολία και σε κάθε αδιέξοδο που τόσο συχνά εμφανίζεται στη ζωή του καθενός μας, ένα «Εν Τούτω Νίκα» εμφανίζεται στον ουρανό της ζωής, μία επουράνια διαβεβαίωση που διαλύει την απόγνωση και ανανεώνει διαρκώς την ελπίδα προς τη δύναμη, το έλεος και την αγάπη του Θεού. Ο Μεγάλος Κωνσταντίνος και η αγία Ελένη αποτελούν τους οδηγούς προς την ακράδαντη ελπίδα που αφορά ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ο Σταυρός που βρίσκεται ανάμεσά τους είναι η διαρκής πρόταση που καταθέτουν οι μεγάλοι αυτοί άγιοι σε κάθε εποχή, διαβεβαιώνοντας ολόκληρη την οικουμένη πως τα σύγχρονα είδωλα, αργά ή γρήγορα, θα δώσουν τη θέση τους στην πίστη προς τον ένα Θεό, τον Θεάνθρωπο Ιησού, τον μόνο εγγυητή της αγάπης, της ειρήνης και

της λύτρωσης από τα δεσμά της φθοράς και του θανάτου”, είπε μεταξύ άλλων στο κήρυγμά του ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Εσπερινός και Λιτανεία

Στον Εσπερινό και την Λιτανεία προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#) κ. Δαμασκηνός, ο οποίος στην πλατεία του Δημοτικού Διαμερίσματος του Αγίου Κωνσταντίνου μίλησε στους πιστούς κατά την Αρτοκλασία που τελέσθηκε.

Ο Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε μεταξύ άλλων τον κ. Δήμαρχο, τον Προϊστάμενο και το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο της Ενορίας, τους Προέδρους και τα Μέλη των Πολιτιστικών Συλλόγων του Δήμου και τον ευλογημένο λαό του Θεού για τη συμμετοχή τους στην Ιερά Λιτανεία και σε όλες τις ακολουθίες και τις εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν, στο πλαίσιο του εορτασμού της Ενορίας αυτής, που αποτελείται κατεξοχήν από απογόνους Μικρασιατών και Ποντίων προσφύγων.

Στην ιερά **Λιτανεία**, υπό τους ήχους της Φιλαρμονικής του Δήμου Αργινίου συμμετείχαν ο Δήμαρχος Αργινίου κ. Γεώργιος Παπαναστασίου, Αντιδήμαρχοι, ο Πρόεδρος του Δημοτικού Διαμερίσματος, Εκπρόσωποι των Δημοτικών και των Στρατιωτικών αρχών της περιοχής και αντιπροσωπείες των Πολιτιστικών και Λαογραφικών Συλλόγων της Ενορίας και του Δήμου.

Πριν την Ιερά Λιτανεία ο Σεβασμιώτατος χειροθέτησε Αναγνώστη τον φοιτητή κ. Θεόδωρο Κασούμη, πνευματικό τέκνο του Προϊσταμένου της Ενορίας, Πρωτοπρ. Ευάγγελου Φωτάκη, στον οποίο ευχήθηκε να διακονεί με σύνεση και ταπείνωση πλησίον του Επισκόπου, αλλά και στο Ιερό Βήμα και στο Ιερό Αναλόγιο.

Πανηγυρικό Αρχιερατικό Συλλείτουργο στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Πειραιώς

Το πρωί της Τρίτης 21ης Μαΐου 2024 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, ανταποκρινόμενος στην ευγενική πρόσκληση του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου Πειραιώς και Φαλήρου κ. Σεραφείμ, προεξήρχε στο πανηγυρικό Αρχιερατικό Συλλείτουργο στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Πειραιώς, με συλλειτουργούς τον Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Σεραφείμ και τον Επίσκοπο Χριστιανουπόλεως κ. Προκόπιο.

Κατά το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Δαμασκηνός ανέφερε τα εξής:

«Την ιστορία της ανθρωπότητας σφράγισαν μεγάλες προσωπικότητες, τόσο στο χώρο των στρατιωτικών κατορθωμάτων και της πολιτικής, όσο και στο χώρο της επιστήμης και του πνεύματος. Σε ελάχιστες όμως από αυτές τις προσωπικότητες η ιστορία επεφύλαξε τον τίτλο “μέγας”. Πρόκειται όντως για εκείνους τους ανθρώπους, οι οποίοι άλλαξαν, σε διαφόρους τομείς, τον ρου της ιστορίας και αποτέλεσαν καθοριστικούς παράγοντες της εξέλιξης του ανθρωπίνου πολιτισμού.

Ανάμεσα στα πρόσωπα αυτά, κατά γενική ομολογία, τον όρο «μέγας» δικαιούται ο Κωνσταντίνος, ο πρώτος χριστιανός αυτοκράτορας της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Και μάλιστα, ο τίτλος αυτός, δικαίως του απονεμήθηκε για την καθοριστική του συμβολή για παραπάνω από έναν λόγους:

Ο Μέγας Κωνσταντίνος είναι, καταρχάς, ο μεγάλος στρατηλάτης, ο ηγέτης περιφανών θριάμβων του ρωμαϊκού στρατού εναντίον των βαρβάρων, αλλά και εναντίον των διεκδικητών τού αυτοκρατορικού θρόνου, τον οποίον τελικώς κατέλαβε, όχι μόνον εξαιτίας των ικανοτήτων του αλλά και εξαιτίας της μεγάλης αγάπης και της αφοσίωσης του στρατού του προς το πρόσωπό του. Πρώτα οι δικοί του αξιωματικοί και στρατιώτες εκτίμησαν τη στρατιωτική του ιδιοφυία και τις ηγετικές του ικανότητες, εξαιτίας των οποίων τού αφοσιώθηκαν ολοκληρωτικά και τον κατέστησαν αδιαφιλονίκητο θριαμβευτή της νέας ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Παράλληλα όμως με τις στρατιωτικές του επιτυχίες, κέρδισε επάξια των τίτλο του «μεγάλου» εξαιτίας της συμβολής του στην ίδρυση ενός νέου πολιτισμού, στηριγμένου στην πίστη και την λατρεία του Ιησού Χριστού, καθώς και στις αρχές και τα ιδανικά μιας νέας πίστης, της πίστης του Χριστιανισμού. Ο **Μεγάλος Κωνσταντίνος είναι ο μέγας οραματιστής ενός νέου κόσμου που έρχεται να αντικαταστήσει την γερασμένη και διεφθαρμένη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και να δώσει ξανά στην ανθρωπότητα νέο όραμα μιας δικαιότερης και φωτεινότερης ζωής, στηριγμένης στην υπέρτατη αξία του ανθρώπου, του πολίτη μιας επουράνιας βασιλείας, η οποία εγκαθιδρύθηκε με την Ανάσταση του Χριστού και την Πεντηκοστή.**

Πέρα όμως από την στρατιωτική και πολιτική ευφυΐα που τον διέκρινε, ο Μέγας Κωνσταντίνος, Μέγας αλλά και Άγιος, είναι ο πνευματικός εκείνος άνθρωπος, στην καρδιά του οποίου πραγματοποιείται μία πρόσωπο προς πρόσωπο συνάντηση με τον Ιησού Χριστό. Είναι εκείνος που, παρά την εμπλοκή του στις κοσμικές μέριμνες, και μάλιστα από τη θέση του ηγέτη μιας τεράστιας αυτοκρατορίας, εμφανίζεται έτοιμος και πρόθυμος να υποδεχθεί την επίσκεψη του Θεού και να καταστεί αποδέκτης των θαυμασίων Του.

Πρόκειται για εκείνο το μεσημέρι του Οκτωβρίου του 312, όταν εμφανίστηκε στον μεσημεριάτικο ουρανό, στην Μουλβία γέφυρα, κοντά στη Ρώμη, το μονόγραμμα του Ιησού Χριστού και από κάτω η φράση «**Εν Τούτῳ Νίκα**». Τότε, λίγο πριν μιας από τις σπουδαιότερες μάχες της παγκόσμιας ιστορίας, όπως την χαρακτηρίζουν οι ιστορικοί, εναντίον του συναυτοκράτορα Μαξέντιου, ο Μεγάλος Κωνσταντίνος απαρνείται στην πράξη την λατρεία των ειδώλων. Δεν πραγματοποιεί τις πατροπαράδοτες θυσίες προς τους αρχαίους θεούς, όπως συνήθιζαν οι πολέμαρχοι μέχρι τότε, αδιαφορεί για οιωνούς και σημεία που πάντα αναζητούσαν από τους μάντεις και τους ιερείς των ειδώλων οι στρατηλάτες πριν τις μεγάλες μάχες και τοποθετεί ως προστάτη, εμπνευστή και οδηγό τον οραματισμών του το πρόσωπο του μέγιστου και ανεπανάληπτου προσώπου της παγκόσμιας ιστορίας, το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Μέχρι αυτού του σημείου, ο Μέγας Κωνσταντίνος θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μία ξεχωριστή προσωπικότητα με αξιοθαύμαστη ετοιμότητα να αλλάξει τα προγονικά δεδομένα του και να ανοιχτεί προς έναν καινούργιο κόσμο. Δεν περιορίζεται όμως μόνον σε αυτό. **Η μεταστροφή του, η οποία τόσο έντονα θυμίζει τη μεταστροφή του Αποστόλου Παύλου στη Δαμασκό, γίνεται κινητήρια δύναμη ύψιστου ιεραποστολικού έργου, καθώς, ολόκληρο το στράτευμα καλείται να χαράξει στις ασπίδες το μονόγραμμα του Χριστού και να αναγνωρίσει έτσι τον Μέγα Θεάνθρωπο ως τον νέο ηγέτη του κόσμου.**

Το όραμα αυτό απεδείχθη όντως καθοριστικό για την διαμόρφωση του πολιτισμού, που βρίσκεται στη ρίζα του σύγχρονου ευρωπαϊκού πολιτισμού στον οποίο ανήκουμε. Ακριβώς τον επόμενο χρόνο, το 313, ο αρχαίος κόσμος υποδέχεται πανηγυρικά του Χριστιανισμό, καθώς ο Μέγας Κωνσταντίνος θεσπίζει την **ανεξιθρησκία** με το περίφημο **διάταγμα των Μεδιολάνων**. Ο Σταυρός σφραγίζει πλέον την αυτοκρατορία των ειδώλων κλείνοντας τον κύκλο της και ανοίγοντας τον κύκλο μιας χριστιανικής αυτοκρατορίας με υψηλούς οραματισμούς και τα ευγενέστερα πανανθρώπινα ιδανικά. Αυτά δεν είναι σε θέση να χωρέσουν πλέον στην παρηκμασμένη πόλη της Ρώμης. Η ιστορία αναζητά ένα νέο κέντρο, ένα νέο λίκνο που θα γίνει η πρωτεύουσα του νέου κόσμου. Μία νέα πόλη με το όνομα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, του αγίου και ισαποστόλου, ιδρύεται στον τόπο της αρχαίας μικρής ελληνικής πόλεως του Βυζαντίου. Μια άλλη Ρώμη, μια νέα Ρώμη, η Κωνσταντινούπολη, το 330, γυρίζει τη σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας. Αυτοκράτορας της πλέον είναι, όχι ένας επίγειος θεός όπως πίστευαν για τους εαυτούς τους οι παλαιοί ρωμαίοι αυτοκράτορες αλλά ένας άνθρωπος, ο οποίος γνωρίζει πως η αυτοκρατορική του δύναμη έχει δοθεί από τον Θεό για να προστατέψει τη νέα πίστη και να διακονήσει τους ανθρώπους της νέας αυτοκρατορίας.

Ποια μεγαλύτερη απόδειξη θα μπορούσε να υπάρξει πως ο Μέγας Κωνσταντίνος ανέλαβε τον ρόλο του προστάτη της νέας πίστης από την πρωτοβουλία του να συγκαλέσει την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325, όταν η **Ορθόδοξη πίστη απειλήθηκε από την αίρεση του Αρειανισμού**; Ναι, αδελφοί μου: Η πρωτοβουλία αυτή του μεγάλου αγίου της Εκκλησίας μας έθεσε το πρώτο μεγάλο θεμέλιο της Ορθοδοξίας, την διδασκαλία της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, η οποία διέσωσε την αλήθεια του Ευαγγελίου και διαμόρφωσε το πρώτο τμήμα του Συμβόλου της Πίστεως, όπως το γνωρίζουμε μέχρι σήμερα.

Η ιστορία όμως θέλησε να εμφανίζεται πάντοτε δίπλα στη μορφή του Μεγάλου Κωνσταντίνου ένα άλλο πρόσωπο, ένα γυναικείο πρόσωπο που συνέβαλε με την βαθιά του ευλάβεια, την ολόψυχη πίστη και το έργο του, όχι μόνο στην πνευματική ενίσχυση του έργου του Μεγάλου Κωνσταντίνου, αλλά και στην ανάδειξη της ορθόδοξης λατρείας, μέσω της ανέγερσης υπέροχων ναών οι οποίοι σώζονται μέχρι και σήμερα, ιδιαίτερα στους Αγίους Τόπους. Πρόκειται για την μητέρα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, την αγία Ελένη, τη μεγίστη αυτή αγία, η οποία χάρισε στην Εκκλησία, μέσω της επιμονής και της πίστης της, τον πολυτίμητο και ζωοποιό Σταυρό, τον οποίον ανεζήτησε και τελικώς βρήκε στα Ιεροσόλυμα, όπως αναφέρει ο ιστορικός Ρουφίνος και μάλιστα με τη βοήθεια θαύματος, όπως αναφέρει η ιστορική παράδοση.

Στο κρίσιμο αυτό σταυροδρόμι της ιστορίας, στο οποίον η πρόνοια του Θεού έταξε τον Μεγάλο Κωνσταντίνο, στις δύσκολες ισορροπίες που κλήθηκε να κρατήσει και στις μεγάλες ευθύνες που ανέλαβε, η μητέρα του αγία Ελένη υπήρξε γι' αυτόν πρόσωπο ενίσχυσης, έμπνευσης, υποστήριξης όχι μόνο μέσω των έργων της αλλά

και μέσω της θερμής προσευχής της προς τον μέγα Εσταυρωμένο, του Οποίου ο Σταυρός εμφανίζεται πάντοτε ανάμεσά τους στις άγιες εικόνες της ορθόδοξης αγιογραφίας μας.

Το «Εν Τούτω Νίκα» του οράματος του Μεγάλου Κωνσταντίνου δεν αποτελεί μεμονωμένο γεγονός μίας και μόνον ιστορικής περιόδου. Για την Εκκλησία μας, αλλά και για τον καθέναν από μας, αποτελεί μία διαχρονική υπόσχεση, μία αιώνια διαβεβαίωση πως, ανάμεσα στους ισχυρούς του κόσμου τούτου, οι οποίοι διαφεντεύουν τις τύχες των λαών και με τρόπο κυνικό καταδυναστεύουν με μύριους τρόπους τις ζωντανές εικόνες του Θεού, τους ανθρώπους της κάθε εποχής, η αληθινή δύναμη και η μοναδική ελπίδα αλλαγής του κόσμου είναι ο Σταυρός του Κυρίου. Αυτό το αιώνιο σύμβολο της θυσίας, αυτό το αιώνιο σύμβολο της αγάπης που καλεί τον καθέναν από μας να ανοιχτεί στην προοπτική ενός καινούργιου κόσμου και να παραδοθεί στην αγάπη Εκείνου που όχι μόνο νίκησε τις δυνάμεις του κόσμου αλλά και τον μεγάλο δυνάστη του ανθρωπίνου γένους, τον ίδιο τον θάνατο.

Κάθε στιγμή, σε κάθε περίπτωση, σε κάθε δυσκολία και σε κάθε αδιέξοδο που τόσο συχνά εμφανίζεται στη ζωή του καθενός μας, ένα «Εν Τούτω Νίκα» εμφανίζεται στον ουρανό της ζωής, μία επουράνια διαβεβαίωση που διαλύει την απόγνωση και ανανεώνει διαρκώς την ελπίδα προς τη δύναμη, το έλεος και την αγάπη του Θεού. Ο Μεγάλος Κωνσταντίνος και η αγία Ελένη αποτελούν τους οδηγούς προς την ακράδαντη ελπίδα που αφορά ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ο Σταυρός που βρίσκεται ανάμεσά τους είναι η διαρκής πρόταση που καταθέτουν οι μεγάλοι αυτοί άγιοι σε κάθε εποχή, διαβεβαιώνοντας ολόκληρη την οικουμένη πως τα σύγχρονα είδωλα, αργά ή γρήγορα, θα δώσουν τη θέση τους στην πίστη προς τον ένα Θεό, τον Θεάνθρωπο Ιησού, τον μόνο εγγυητή της αγάπης, της ειρήνης και της λύτρωσης από τα δεσμά της φθοράς και του θανάτου.

Ας επιζητούμε διαρκώς την προστασία τους και ιδιαίτερα σήμερα, ημέρα τη μνήμης τους, ας θέσουμε τα διδάγματα και το παράδειγμά τους οδηγό τη ζωή μας».

Την παραμονή της εορτής, Δευτέρα 20 Μαΐου 2024 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός μετέβη στην Παλαιομάνινα και χοροστάτησε στην ακολουθία του πανηγυρικού Εσπερινού στον ομώνυμο Ιερό Ναό.

Ο Σεβασμιώτατος απένειμε το οφφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου στον Εφημέριο της Ενορίας, π. Λεωνίδα Ράπτη στον οποίο τόνισε, ότι ο Τίμιος Σταυρός που θα φέρει

επί του στήθους του θα του υπενθυμίζει ότι ο Κληρικός οφείλει να ενσαρκώνει την
θυσιαστική αγάπη, την ταπείνωση και την συγχωρητικότητα που πηγάζουν από
την Σταυρική Θυσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Περισσότερες φωτογραφίες [ΕΔΩ](#)